



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2020. április 12.
(húsvétvasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS ÉL, MI IS ÉLÜNK

Énekek: 347, 348

Alapige: 1Korinthus 15,3-5; 8-15a; 17,20

„Mert azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; És hogy eltemettetett; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint; És hogy megjelent Kéféásnak; azután a tizenkettőnek;

Legutolszor pedig mindenek között, mint egy idétlennek, nékem is megjelent. Mert én vagyok a legkisebb az apostolok között, ki nem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert háborgattam az Istennek anyaszentegyházát. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lőn hiábavaló; sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. Akár én azért, akár azok, így prédikálunk, és így letetek ti hívőkké. Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott, mi módon mondják némelyek tiköztetek, hogy nincsen halottak feltámadása? Mert ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel. Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt az Isten hamis bizonyágtevőinek is találtatunk,

Ha pedig a Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok.

Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.”

Imádkozzunk!

Hálaadással magasztalunk Téged, örök Isten, mennyei Édesatyánk, hogy „Mind igazak és ámenek, / Amik szádból kijöttek”. Köszönjük, hogy a mai napnak örömhíre az, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halálból az Írások szerint. Áldunk Téged, hogy Jézus Krisztus húsvét hajnalán feltámadt a halálból, és ezért lehet nekünk azóta és ezután is élő reménységünk. Köszönjük Neked, hogy azóta harsoghatjuk: Jézus él! Köszönjük Neked Úr Jézus, hogy élő Urunk vagy, aki most testileg az Atya jobbján ülsz, és onnan irányítod, vezeted a Te népedet.

JÉZUS ÉL, MI IS ÉLÜNK

Köszönjük Neked, hogy ma is húsvétot ünnepelhetünk, és áldunk, hogy senki és semmi nem akadályozhatja, hogy mi ezt az ünnepet arra használjuk fel, hogy Téged magasztaljunk és Téged áldjunk, hogy ennek áldásait elvegyük, és újból megerősödjünk abban a kegyelemben, amelyet a feltámadott Úr Jézus Krisztus, a mi élő Urunk készített és hozott nekünk.

Kérünk Téged, hogy míg igédre figyelünk, engedd, hogy ezt alázatosan, csendben tegyük, belső, lelki örömmel és hálaadással! Hadd kérjük így együtt is, hogy szólj hozzánk, Urunk, és beszélj velünk!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Többször hallottuk az elmúlt napokban a következő mondatot: ez a húsvét más lesz, mint az eddigiek. Elkezdtem azon gondolkodni, hogy miben más ez a mostani húsvét, mint az eddigiek. Egyrészt semmiben nem különbözik az eddigi húsvétoktól, másrészt pedig mindenben. Tudniillik van, akiknek semmiben nem más, mint az előzőek, mert ugyanolyan belső lelki örömmel tölti el őket a feltámadás evangéliuma, mindent felülmúló örömhíre, mint eddig is, hogy Krisztus feltámadt, és azóta boldogan énekelhetjük: „Jézus él, mi is élünk”. Ez vírusmentes időben is a legnagyobb hír, akár egészségesek vagy betegek voltunk, idősek vagy fiatalok, bármennyire voltunk eddig is esetleg mozgásunkban korlátozva. Mások erre valóban úgy reagálnak, és ők azok, akiknek ez az ünnep csak külsőségeket jelentett, hogy mindenben más ez a húsvét. Nekik valóban más, mert nem mehetnek a wellness-szállóba, a televízió nem mutathatja a pogány szokásokat (legfeljebb csak felvételről), vagy nem a „természet templomában”, a szabadban ünnepelhetik az ünnepet. Ha megfigyeljük, a hívők, Isten gyermekei azért nem látnak nagy változást, mert ők ma sem a külsőségekben ünneplik ezt az ünnepet, hanem a megváltás krisztusi tetteinek hatalmas voltára figyelnek. Nekünk „a hit drága kincse / Örök és fő javunk”, a feltámadás sírokat és egeket nyitó ereje, ha elvétenne tőlünk, akkor ünnepelnénk másként a húsvétot, és akkor lennénk „*minden embernél nyomorultabbak*”.

Testvéreim, Isten igéjét a Korinthusi első levél 15. fejezetéből olvastuk, amely a feltámadás hitének aranybullája. Ebben Pál apostol tulajdonképpen – és egy mai kifejezéssel hadd éljek – leleplezi az álhíreket. Amikor Pál apostol a Korinthusi levelet írta, az volt a célja – és mivel Isten igéje örök, ma is az a célja –, hogy leleplezze az álhíreket. És amikor Pál apostol azt mondja, hogy „*mi módon mondják némelyek tiköztetek, hogy nincsen halottak feltámadása*”, akkor szeretné leleplezni az álhíreket, amelyek nem állnak meg.

Amikor a hitvallásunkat fogalmazták, három tényt említettek Jézus Krisztus feltámadásával kapcsolatban, hogy mit jelent az a mi számunkra. Ezek így hangzanak: „először feltámadásával legyőzte a halált, ... másodsor az Ő ereje most minket is új életre támaszt fel, harmadszor Krisztus feltámadása a mi dicsőséges feltámadásunknak bizonyos záloga számunkra”. Tulajdonképpen erről szól az 1Korinthus 15, amelyben Pál apostol legbővebben fejti ki a feltámadást.

Két dologban lehetett kételkedni abban az időben is, egyrészt Krisztus feltámadása felől, másrészt pedig a mi feltámadásunk felől. Azt mondja az apostol: „*ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is*”, „*ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok*”, sőt, „*Isten hamis bizonyágtevőinek is találtatunk*”. És a 20. vers-

ben azt mondja: „*ámde Krisztus feltámadott a halottak közül*”. Ez az igazi, valódi hír. Az álhírekkel szemben ez a valós hír, hogy „*Krisztus feltámadott a halottak közül*”. Testvéreim, szeretném kérni, hogy ti is valljátok és hirdessétek ezt!

Ebben a mai szinkretista világunkban, ahol a vallások összekeverednek, elegyednek, hirdessétek ti is, hogy csak annak a vallásnak van létjogosultsága, amelynek szerzője, feje, uralkodója meghalt és feltámadt. Vannak vallások, ahol nem Krisztus „*az Alfa és az Omega, kezdet és vég*”, „*az első és az utolsó*”, ahol nem Krisztus a drága szegeletkő, ahol nem az egyház feje, ahol nem Ő az alap, amely vettetett, és amelyen kívül más alapot senki sem vethet. Azok a vallások hamis utat járnak, és hamis cél felé viszik az embereket. Lehet, hogy jót akarnak, lehet, hogy jót tesznek, lehet, hogy diakóniát gyakorolnak, de ezek a hamis vallások egy *eszméből* erednek, a mienk azonban egy *életből* ered, mert Jézus feltámadt. Nekünk nem egy eszme a döntő, amit valaki valamikor elmondott vagy leíratott, amit hagyományozott, hanem nekünk az az élet a döntő, aki azt mondta magáról, hogy „*én vagyok az élet*”! A mi hitünk, Testvéreim, éppen ezért egy életből ered, nem egy tanból, és hiába virágoztak ki ezek a hamis tanok kultúrákban, művészetben, államrendben, mártírumban, a mi számunkra mégsem a tan maradt fenn, hanem a tan tanítója él! Milyen jó, hogy nem egy ránk hagyományozott tanrendszernek lehetünk a követői, hanem annak, aki ránk hagyta ezeket, aki megíratta és leíratta ezeket: Jézus Krisztusnak a követői lehetünk! A feltámadás ereje vihet tovább bennünket, maga az élő Krisztus.

Mire hivatkozik Pál? Nem arra, hogy mit tanított Krisztus, hogy mit hagyományozott ránk, hanem arra hivatkozik, hogy az élő Krisztus kiknek jelent meg, kik látták Őt. Azt mondja, hogy megjelent Péternek, Jakabnak, az apostoloknak, több mint 500 atyafinak, és végül, „*mint egy idétlennek, nekem is megjelent, ... aki ... háborgattam az Isten anyaszentegyházát*”.

Itt van, Testvéreim, az Igének az a nagyon fontos gondolata, amit szeretnék most nektek kifejteni, hogy mit jelentett a feltámadás Pálnak, és milyen személyesen tudja ezt mondani, hogy mit jelentett neki Krisztus élete. És nem azt mondja, hogy megjelent Péternek, tudjátok, aki elárulta, aki megtagadta a cselédlány előtt az ő Megváltóját és Urát; nem azt mondja, hogy megjelent Jakabnak, aki nagyravágyó volt; nem azt mondja, hogy megjelent az apostoloknak, akik elfutottak nagypénteken a félelemtől; hanem azt mondja, és itt saját magára mutat, hogy megjelent nekem, aki üldöztem Krisztus anyaszentegyházát. A feltámadott Krisztus élete tehát így lett Pál életében nyilvánvaló, hogy ő el tudja mondani, hogy ki volt és mivé lett. Aki, tudjuk, hogy azért futott Damaszkuszba, hogy elfogja azt a kicsiny, maroknyi gyülekezetet, nőket, gyerekeket, férfiakat, „*kik ez útnak követői*”. És azt mondja Pál apostol, hogy látjátok, testvérek, az a Krisztus anyaszentegyháza. Pedig ott magaslott a híres jeruzsálemi templom ekkor még, amikor Pál ezt a levelet leírja, még folyik a szertartás, és akkor azt mondja az apostol, hogy: az a maroknyi sereg, az a Krisztus anyaszentegyháza! Én üldöztem Krisztus anyaszentegyházát. Ott volt a Krisztus anyaszentegyháza, ahol félreeső, bezárt szobákban egybegyültek néhányan, és Krisztus megjelent a középén, és rájuk köszönt, és azt mondta: „*békesség néktek!*” Ott van a Krisztus anyaszentegyháza!

Valaki elment egy kicsiny faluba, és kérdezte az egyik úton járótól:

– Hol van itt a templom, merre van a templom?

Az illető azt mondta:

– Menjen csak, ott a falu végén van egy nádfödeles kis ház, ott van a templom!

JÉZUS ÉL, MI IS ÉLÜNK

És amikor nagy csodálkozva elment az illető, akkor látta, hogy ott egy idős házaspár lakik, ahol az asztalon nyitva van a Biblia, ahol imádságos szívvvel borulnak az Ige fölé, ahol zeng a zsoltár, az ének és a hálaadás, ahol örömmel telik meg a szív.

És az az illető azt mondta:

– Valóban ott van a templom!

Adja az Úr, Testvérek, hogy ilyen húsvéti ünnepünk legyen! Legyen ott a templom most, ha betegágyon fekszel, és úgy hallgatod az ígét; legyen ott a templom, ha összegyűltetek egy asztal körül; legyen ott a templom most a ti szobáitokban; legyen most ott a templom a szíveitekben, mert ott van a feltámadott, élő Krisztus, ott van a Krisztus egyháza, ott van az anyaszentegyház csodája, ahol arra figyelnek, hogy mit mond az élő Úr!

Hadd mondjak el egy másik történetet! Egyszer egy végtelen sivatagban ment egy ember, és egy közelben lakó embert megfogadott, hogy segítsen a sivatagon átkelni úti célja felé, mondván, hogy ő ismeri, merre kell menni. És mikor mennek, egyszer csak megkérdi ez az ember a vezetőt:

– Hol van itt az út?

A vezető csak annyit mondott:

– Itt én vagyok az út.

És hadd hirdessem, Testvérek, hogy Jézus Krisztus az élet, és Ő az út! A mi élő Urunk tud téged és engem is átvinni életünk sivatagán, kísértéseink, bukásaink, kétkedéseink, fáradságunk, megfáradásunk, közönyünk sivatagán, az életre akar vezetni bennünket maga az élő. Mert mi Őt követhetjük, aki Megváltónk a betegségben, a halál árnyéka völgyében, a koronavírusos félelmes időszakban, és buzdít: „*én vagyok az út*”, én vagyok az élet! Nem a bankkártyád az út, nem a vagyond, nem a sikered, nem a beosztásod, nem a pozíciód az út az életen át, hanem a Feltámadott, akiről azt olvassuk, hogy meghalt és feltámadott, aki életét adta, hogy te Neki élhess!

Nemcsak Messiásnak vallotta magát, nemcsak Isten láthatatlan orcájának földi képét hordozta, nemcsak Isten akaratát nyilatkoztatta ki a földön, melyért odaáldozta életét, hanem az ember gyötrelme egyetlen okozójának, a bűn hatalmának a megtörését ígérte. A haláltól való félelemből való megszabadítást ígérte, és a feltámadásban azt szemlélhetjük, hogy olyan Urunk van, aki ígéreteit be tudja váltani, és be is váltja. Aki nem kecséget bennünket hamis ígéretekkel és álhírekkel, hanem a valódit mondja nekünk.

A legidősebb unokánk 3 éves volt, amikor egyszer játék közben eszembe jutott, hogy előző nap a fiókomban találtam egy norvég egykoronást, és ennek a pénzérmének az az érdekessége, hogy a közepén van egy lyuk. Tetszett nekem ez a pénzérme, és mondtam a kisfiúnak:

– Figyelj csak, adok én neked egy lyukas pénzt!

Erre a 3 éves gyerek, aki még nincs is tisztában azzal, hogy mi az a pénz, vagy mi az értéke, azt mondja nekem:

– Papa, nekem ne lyukas pénzt adj!

Arra gondoltam, Testvéreim, hogy nekünk is így kellene reagálnunk, hogy nem lyukas pénzre van szükségünk, nem álhírekre vagy semmitmondó ígéretekre van szükségünk, hanem arra az egyetlen, örök jó hírre, ami ma is megáll! Arra, hogy Jézus él: „Jézus él, mi is élünk.” Milyen jó, hogy húsvétkor valódi örömhírt mondhatunk ennek a világnak, szeretteinknek, családtagjainknak, barátainknak, és ezt mondhatjuk tovább: feltámadott az Úr!

Nézzük meg, mit jelent itt, amiről Pál még beszél, mert ez olyan fontos, Testvérek, amikor azt mondja a 9-12. versben: üldöztem „*az Istennek anyaszentegyházát. De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló; ... Ha azért Krisztusról hirdettetik, hogy a halottak közül feltámadott, mi módon mondják némelyek tiköztetek, hogy nincsen halottak feltámadása?*” Mi-re gondol itt az apostol? Mit ad élénk itt Istennek az Igéje? Azt, amit a hitvallásunkban fogalmaztak meg, a 45. kérdés 2. pontjában, hogy tudniillik Krisztus feltámadása „új életre támaszt fel” bennünket már itt, ezen a földön. Hiszen az 1Korinthus 15-nek nemcsak az a mondanivalója, hogy „*ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk*”, hanem először az a mondanivalója, hogy ebben az életben is reménykedünk Krisztusban. Pál apostol először erről beszél, nem arról, hogy majd föltámadnak a halottak, felnyílnak a sírok, kijön belőle a lelki test, ahogy itt mondja: „*elvetted érzeni test, feltámasztatik lelki test*”, hanem először Pál apostol arról beszél, hogy először nem a jövőbe nézünk, hanem először a jelenért adunk hálát, mert „*az Ő ereje most minket is új életre támaszt fel*”.

És mit mond az apostol? Én vagyok a bizonyítéka! És Pál apostol nem azt mondja, hogy de jó lesz, amikor ez a nyomorúságos testem elváltozik – ahogy a Filippi levélben ezt majd leírja –, hanem azt mondja, hogy milyen jó, hogy az én nyomorult életemet megváltotta az élő Krisztus! Üldöztem Krisztus anyaszentegyházát, de „*Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok, és az Ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló*”. Ez a feltámadás csodája! Elmondja a korinthusi gyülekezetnek: „*mi módon mondják némelyek tiköztetek, hogy nincsen halottak feltámadása?*” És nem azt mondja, hogy nézzetek előre majd úgy, mint Jób, hanem azt mondja, hogy nézzetek szét magatok között! Hogyan mondhatják némelyek? Nézd meg a gyülekezetet! Kik ültek ott a korinthusi gyülekezetben? Bizonyára nagyon sokan voltak, akik részeg matrózok lehettek valamikor. Lehet, hogy volt egy kereskedőréteg, amelyik összeharácsolt már egy vagyont magának. Lehet, hogy voltak ott újjászületett utcalányok. Nem tudjuk, de elképzelhető. Azt mondja Pál apostol, testvérek, nézzetek szét, „*mi módon mondják némelyek tiköztetek*”! Nézzetek ránk, nézzetek Péterre, nézzetek Jakabra, nézzetek az apostolokra, nézzetek rám! Magamról tényleg tudom, hogy ki voltam, és mivé lettem. „*Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok.*” Nézzetek szét magatok között! Hogyan mondhatjátok, hogy nincs halottak feltámadása? Hát új életre támadtak sokan! Hát új életet kaptak Krisztus által! Hát újjászülte őket a Szentlélek Isten, és megajándékozta őket élő hittel!

Testvérek, itt értjük meg azokat az igéket, amelyek arra utalnak, hogy amikor Krisztus feltámadt, akkor Mária megretten ott a temetőben, a tanítványok is össze-rezzennek, amikor megjelenik közöttük, bár az ajtók zárva voltak. Mindenki szent félelemben leledzik, és tudjátok miért, Testvérek? Azért, mert tulajdonképpen Krisztus feltámadása azt jelentette, hogy Ő már nem ehhez a világhoz tartozik, amelyhez tartoznak még a tanítványok, az Őt követők, az asszonyok, nem ahhoz a világhoz tartozik, amelyben le akarták taszítani, amelyben azt kérték, hogy menj ki a határunkból, hanem Ő már egy másik világhoz tartozik, ahol más törvények vannak: a bezárt ajtók ellenére megjelent közöttük. És azt akarja Pál apostol elmondani a korinthusiaknak, hogy akit Jézus Krisztus új életre támasztott, akiben megjelenik az Ő élete halandó testében, az is már egy másik világhoz tartozik. Azt mondja: korinthusiak, nézzetek szét magatok között, ti már egy másik világhoz tartoztok, ti már nem ahhoz

JÉZUS ÉL, MI IS ÉLÜNK

a világhoz tartoztok, amelyet a kocsmá gőze hajt! Ti már ahhoz a világhoz tartoztok, amelyet a Szentlélek ereje visz tovább. Ti már nem ahhoz a világhoz tartoztok, amelyben a test határoz meg mindent, hanem ahhoz a világhoz, ahol már a Lélek határoz meg mindent. Ti már nem ahhoz a világhoz tartoztok, amelyben kényszerű a bűn elkövetése, hanem ti már ahhoz a világhoz tartoztok, amelyben az elbukás baleset, és amelyből Krisztus kegyelme felsegít.

Itt értettem meg én is, hogy mit jelent az, hogy az Ő ereje új életet munkál bennem, új életre támaszt fel, és az éneket azért énekeltük, mert az énekíró nagyon világosan látta, hogy „Jézus, segíts ebben engem, / Hogy éltem folyjék szentebben, / És hogy ne menjek ítéletre, / Támassz fel engem új életre”. Ez a feltámadás csodája! Azt mondja Pál: „*mi módon mondják némelyek tiköztetek, hogy nincsen halottak feltámadása?*” Hát ott ülnek közöttetek akik feltámadtak! Ott van közöttetek a megszabadult részeges, ott van közöttetek a megtisztult parázna, hát hogyan mondhatják, hogy nincs halottak feltámadása! Ó, Testvéreim, ezen a húsvéton nemcsak a jövődöbe kell néznünk, hogy „*tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll*”, hanem ezen a húsvéton nézzünk magunkra, nézzünk a gyülekezet csodájára! Hogyan mondhatják, hogy nincs új élet, hogy nincs távlat, hogy nincs szabadulás, hogyan mondhatják közületek, hogy el kell vesznünk, ha nincs megtartás, ha Krisztus nem támadt fel? Ezt olvassuk a Lukács 15-ben, amikor az atya azt mondja a hazajövő fiúnak a példázatban, hogy „*ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott*”. Miért? Mert már nem a disznók moslékos vályújához tartozik, hanem az atyai házhoz. Már nem ott kell neki kívánnia a moslékot, hogy megtöltse a gyomrát, hanem be kell öltöznie a fiúság jegyeibe, hozzátok a legszebb ruhát, hozzátok a gyűrűt, hozzátok a sarut, „*mert ez az én fiam meghalt és feltámadott!*” Hogyan mondhatják közületek, hogy nincs halottak feltámadása?

Mert hogyha nincs halottak feltámadása, akkor hamis tanúbizonyságok vagyunk, akkor álhírterjesztők vagyunk, és nem az álhírek leleplezői leszünk. Ha benne maradsz a bűnben, Testvérem, ha nem tudsz belőle szabadulni és kijönni, akkor te hamis bizonyosságtevője vagy a Krisztus feltámadásának. Mert Krisztus feltámadott, Jézus él, és új távlatot nyitott nekünk Jézus.

Valóban nagy örömünk, hogy előre is nézhetünk: a mi dicsőséges feltámadásunknak is záloga. Tehát szó van arról, hogy nem csak ebben az életben reménykedünk Jézusban. Az előbb arról hallottunk, hogy ebben az életben is reménykedünk Krisztusban, de nem csak ebben az életben. Néhány hónapja olvastam Kálvin egyik művében a következő mondatot, és néhány temetésen az utóbbi hetekben el is mondtam: „hitben elhunyt szeretteink porsátorát megőrzésre átadjuk a temetőnek a feltámadásig”. Itt nemcsak az a bibliai igazság szól, hogy „*ha meghal is, él*”, hanem az is, hogy még a testünk felől is bizonyosságunk van. „*Utoljára az én porom felett megáll.*” Vagy ahogy most énekeltük: „*hiszem, hogy e tört cserép / Edény leend még egyszer ép, / És tetemim megépíttetnek / Bár veséim megemésztetnek*”. „*Nincs már szívem félelmére / Nézni sírom fenekére.*”

Mire tanít Krisztus feltámadása? Arra, hogy a korinthusiak közül sokan álhíreket hallottak és terjesztettek. Ha el is fogadták sokan azt, hogy Krisztus feltámadott, de azt már nem, hogy mi is feltámadunk.

Testvéreim, miért volt ez olyan döntő, és miért emeli fel az apostol a szavát? Azért, mert nem érezték magukat egységben Krisztussal, a Feltámadottal, mint amire Ő tanította őket a János 15-ben például, nem érezték magukat annyira egynek a

feltámadott Krisztussal, mint a szőlőtő és a szőlővessző tanításában azt az ő Mesterük elmondta, hogy „*maradjatok énbennem, és én tibennetek*”. Nem tudták énekelni azt, hogy „Jézus, én megholt életem, / Jézus, feltámadásom, / Benned bűntől mentté lettem, / Benned igazulásom”.

Mi a húsvét üzenete? Az, hogy Jézusunkkal, az étellel mi egyek vagyunk. Egyek vagyunk Vele halálában és feltámadásában. Egyek vagyunk Vele abban a halálban, amely megfeszítették a Golgota keresztyén – mondja Pál apostol: Vele együtt megfeszítettem –, ennyire egy vagyok a Krisztussal. Halála az én ó emberemnek a halála, az én bűnös természetemnek, utamnak, életgyakorlatomnak a vége. És van feltámadás, ami azt jelenti, hogy van új élet, lehet új életben járni a megfeszített Krisztussal! Ezt az életet vallotta Pál.

Egy falitáblán csak ennyi volt írva: „*Ő él!*” Kedves Testvérem, szeretném, ha ezt nemcsak vallanád most, hogy „*Ő él!*”, hanem úgy, ahogy majd fogjuk énekelni: „mi is élünk”! A Krisztus élete láthatóvá válik a mi halandó testünkben: voltam és vagyok. Azt tettem, de most ezt teszem. Áldott legyen Isten, hogy sokakat így hozott új életre, és támasztott fel a Krisztussal együtt úgy, hogy a Krisztus feltámadott az Ő életében, és él nemcsak Neki, hanem él Vele.

Nemrégiben iratokat rendezve kezembe került egy útlevél. Az útlevelekre mindig oda van írva, hogy érvényes, általában 10 évre adták meg. Aztán ezek az útlevelek semmissé válnak, de elgondolkoztam ezen, amikor ezt az útlevelet ott tartottam a kezemben, hogy ez az útlevél csak földi utazásokra szól. Azonban Isten a Krisztus feltámadásában nekünk mennyei útlevelet készített, amely határidő nélküli, amelyet boldog örömmel most is a szívedben hit által őrizhetsz, mert szabad utunk van az Úrhoz, és van mennyei hazánk, mert Jézus legyőzte a halált, legyőzte a bűnt, a károkozatot, legyőzte a Sátán hatalmát. Nekünk dicsőséges, erős, élő, hatalmas Megváltónk van!

Kedves Testvéreim, majd kiderül a családunk számára, szeretteink számára, ők fogják lemérni rajtunk a legjobban, hogy Jézus él-e vagy hamis álhírterjesztőknek bizonyulunk! Természetünkön, szavainkon, gondolkodásunkon, gazdálkodásunkon, bármiben. Miért? Mert ha a férjemet, a feleségemet, az én apámat vagy anyámat így meg tudta változtatni, azt csak egy élő Úr tehetette. Kívánom, hogy ezt terjeszd, de ne csak szóval! Ne csak szóval szeressünk, és terjesszük ezt, hogy Jézus él, feltámadt, hanem az egész életünkkel úgy, mint Pál, aki az életével akarta hirdetni Krisztust, aztán majd szavaival is. De először az életével, mert azt mondta, nézzetek rám: üldöztem Krisztus egyházát, most meg hirdetem azt, aki ennek az egyháznak az Ura, a feje, az uralkodója és az alapja! Hirdetem a Krisztust! Így hirdesd te is, Testvérem, és az álhír-terjesztőket leplezd le! Hogyan mondhatják némelyek, hogy nincs halottak feltámadása? Hiszen Krisztus feltámadt a halálból: „Jézus él, mi is élünk.”

Amikor a debreceni köztemetőben a nagyszüleim sírjához megyek, emlékszem, hogy még gyermekként – akkor csak a nagyapám volt oda eltemetve –, amikor már tudtam olvasni, megálltam a sír előtt, és a nevek után csak egyetlen rövid mondat van idézőjelben írva: „Jézus él, mi is élünk”. Nekem ez olyan sokat jelent, hogy valakik itt el vannak temetve, és ez van a sírkövön, hogy „Jézus él, mi is élünk”. Testvéreim, kívánom, hogy ne csak a sírkövünkön, hanem legyen a mindennapjaink meghatározó mottója, igéje, éneke, hitvallása: „Jézus él, mi is élünk”! Élünk Neki, élünk Érte, élünk Vele.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy kihoztad „*a halálból a juhok nagy Pásztorát örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust*”. Köszönjük Neked, hogy az Ő élete a mi új életünknek is alapja. Hogy ezért lehet nekünk is feltámadni sírjainkból már itt, ezen a földön, feltámadni elveszett, halott lelkiállapotunkból, a bűn gyötrelméből, a kárhozat mélységeiből. Köszönjük, hogy ahogy Te kijöttél, úgy mi nem tudunk kijönni, de Te ki tudsz hozni bennünket onnan, mert Neked van erre erőd, mert Neked van erre hatalmad, mert Neked „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”.

Dicsőítünk Téged, feltámadt Krisztus, és add, hogy hadd legyünk a tanúid ebben a világban, hogy Te élsz! Te élsz, és így mi is élünk, és életünkéből fakad a hála, a magasztalás, a dicséret, az öröm, a jó cselekedet, a szentség, és minden ajándék, amit Te munkálsz Szentlelked által bennünk.

Kérünk Téged ezért az egész világért, Urunk, ahol olyan borzalmak történnek. Mi az ének szavával hadd könyörögjünk, hogy vedd el, Úristen, rólunk haragodat, és a Te kemény, véres ostorodat, rút bűneinkért mireánk ne ontsad bosszúállásodat! Kegyelmezz meg még ennek a világnak, Urunk! Bár ezt érdemeljük, mégis megvalljuk Neked leborulva, úgy, ahogy Ábrahám imádkozott Sodomáért, hogy könyörülj meg rajtunk! Hadd kérjen a Te hívő néped arra, hogy vedd vissza a Te büntetésedet, Urunk, úgy fordulunk Hozzád, hogy tudjuk, Te ezt meg tudod tenni, megteheted, teljes bizalmunk van efelől!

Kérünk Téged egész gyülekezetünkért, kicsinyekért, nagyokért, őrizz meg bennünket, óvjál bennünket hamis tanításoktól, tudományoktól, tanoktól, eszméktől, de segíts bennünket, hogy Téged, mint élő követethessünk odaadással, hűséggel és szeretettel!

Légy és maradj velünk, hűséges Megváltónk, élő Urunk, Jézus Krisztus, és így várunk vissza Téged, és ezt kiáltjuk: „*bizony jövel, Uram Jézus*”!

Ámen.

348. ének

1. Örvendeztetek, egek, Ti is, földi seregek! Mindnyájan örüljetek, Vígan énekeljetek, Mert Urunk feltámadott, Nékünk életet adott.
2. Jézus él, mi is élünk, A haláltól nem félünk, Mert legyőzte a halált, Örök váltságot talált Isteni erejével, Hathatós érdemével.
3. Nékünk megigazulást És a bűnből gyógyulást, Istennel békességet És boldog reménységet Nyert feltámadásával, örök igazságával.
4. Előtted arcra esünk, S kérünk, édes kezesünk: Részeltess halálodnak És feltámadásodnak Drága érdemeiben, Édes gyümölcseiben.
5. Cselekedd Szentlelkeddel, Végtelen érdemeddel, Hogy új életet éljünk, Végre porból felkeljünk Örök, nagy boldogságra És halhatatlanságra.